

Æresmedlem - Lene S. Pedersen

Da jeg er født og opvokset et sted, hvor alene afstanden til skole og kollektiv trafik er meget lang, var cyklen den måde, jeg transporterede mig på igennem min barndom og ungdom.

Min første racercykel fik jeg i efteråret 2006, hvor jeg kom til at sige, at hvis jeg skulle cykle op ad Alpe d'Huez, så skal det være på en celestegrøn Bianchi. Jeg blev taget på ordet, og Lasse og min bror bestilte en Bianchi til mig hos en bekendt, som har en cykelforretning.

Jeg fik min fine celestegrønne Bianchi, og den bragte mig ud på mine første længere cykelture, bl.a. Vättern Rundt i 2007. Det er siden blevet til et par nyere cykler og efterfølgende rigtig mange ture, bl.a. Aarhus-København, Le Tour, en fransk 3 uger tur, nogle 200 km brevet ture, 100 permanente ture og mange deltagelser i den franske cykeluge. Deltog også i den selvarrangede P-B-P tur, hvor vi havde opdelt turen i etaper af 200 km om dagen. Herudover mange ugeture i Spanien og Frankrig. Og selvfølgelig ikke mindst rigtig mange ture rundt omkring i DK, og hvor vi ellers har holdt ferie. Cyklerne er næsten altid med.

Den største cykeloplevelse, eller i hvert tilfælde den mest grænseoverskridende cykeloplevelse, var deltagelsen i Le Tour Cyclotouristi International i 2008. Jeg havde ikke fået trænet særligt meget i foråret 2008; men jeg havde fået en ny racer med trippelkrans og en bedre gearing end på Bianchien, så selv om jeg aldrig havde besteget en højere eller stejlere bakke end Skalborg Bakke i Aalborg, overtalte Lasse mig til at deltage i Le Tour. Her deltog jeg sammen med 140 andre ryttere, hvoraf vi var 8 danskere, bl.a. 5 nuværende/tidligere Audax-ryttere. Touren varede 3 uger, hvor vi cyklede ca. 2900 km med ca. 40.000 hm igennem Midt- og Østfrankrig fra nord til syd med afstikkere ind i Belgien og ind i Schweiz. Så jeg har besteget rigtig mange af de kendte og mindre kendte "bakker" i Frankrig.

Den værste/ mest skræmmende cykeloplevelse fik jeg også i løbet af disse 21 dage på cykel, alene etapelængderne og højdemetrene skræmte mig lidt på forhånd. Og da jeg så på tredjedagen, træt efter de første par dages strabadser med lange etaper, mødte min første rigtige bjergkørsel, som var en lang forholdsvis stejl nedkørsel til en by, hvor vi skulle overnatte, tænkte jeg, at her kommer jeg aldrig fra igen. Efter en god nattesøvn og kyndig vejledning fra mine garvede medryttere, fandt jeg dog det lave gear og lærte at køre langsomt på cykel uden at vælte, så jeg fik mig kæmpet derfra igen.

I løbet af de næste dage mødte vi bakker med stigningsprocenter op mod 16-17 %, en enkelt over 21%. Jeg lærte hurtigt, at de rigtig stejle stykker kun var korte stykker, så efterhånden fik jeg modet tilbage. Det var ikke kun stigningerne der var hårde. På en etape op ad Col de Madeleine fik vi heldagsregn. Det var en hård tur op, men nedad var næsten endnu værre, jeg rystede så meget, dels af kulde, men også af krampagtigt at holde på styret af frygt for at vælte på de glatte veje. Der måtte holdes flere pauser for at forsøge at banke lidt varme i kroppen. Heldigvis var der mulighed for at få skiftet til tørt tøj kort tid efter, at vi havde nået bunden. Efterfølgende har vi moret os meget over synet af næsten alle de 140 deltagere, der stod i forhallen til dagens frokoststed og skiftede tøj fra inderst til yderst uden at tage hensyn til, at der var andre gæster tilstede. Sikken et syn, det må have været. Dagen sluttede med opkørsel ad Col du Telegraphie i tyk tåge.

Jeg kørte mig i form under turen og gennemførte uden uheld. Mentalt var det også en hård tur, et nyt sted at overnatte 22 dage i træk, pakke ned, pakke ud, vaske tøj, stå i kø til morgenmad, middag- og aftensmad. Og det allerværste, at vi i værtsbyerne for vores overnatninger næsten hver aften at skulle høre på borgmestres lange taler, vel at mærke på fransk, som ingen af os mestrer til fuldkommenhed, inden vi kunne

komme i gang med aftensmaden. Men også en fantastisk tur med mange dejlige oplevelser og gode bekendtskaber. Vi møder altid deltagere fra denne tur, når vi deltager i den årlige franske cykeluge.

Jeg har været "medhjælpende" hustru, siden Lasse overtog posten som arrangør/løbsleder i Nordjylland. Det vil sige at stå for bagning, lave hemmelige kontroller med kageudlevering og ikke mindst stå for den digitale side af ind- og afrapportering af løbene.

Herudover har jeg også kørt følgebil for flere deltagere i både P-B-B, L-E-L, S-B-S og 1000 km turen Haderslev-Paris. Var også volontær i L-E-L 2022 og er også tilmeldt som sådan i 2025. Så efterhånden kender jeg mange Audax-medlemmer, dog især jyder, og haft mange gode oplevelser sammen med dem, og oplevet deres op- og nedture i de lange løb. Heldigvis flest opture. Og samtidigt også mærket deres taknemlighed over bare en lille samtale, lidt opmuntring eller en smule hjælp til noget praktisk.

Nu nærmer tiden sig, hvor jeg ikke længere skal møde på arbejde, så bliver der endnu bedre muligheder for at komme rundt og opleve nye steder på cyklen. Lasse og jeg har også begge tidligere været ivrige løbere, og deltaget i både inden- og udenlandske løb, men knæene kan ikke mere holde til dette, så nu er blivet det cykling og traveture. Den daglige turlængde på cyklen må nu desværre helst ikke overstige 100 km, da jeg har problemer med at cykle og indtage mad undervejs, så det sætter sine begrænsninger.

Indtil videre er der for i år planlagt en uges cykelferie i Alicante i maj og en tur til Roanne, hvor årets franske cykeluge afholdes. På vej derned en lille uges ophold for foden af Mont Ventoux, så vi igen kan køre op/ned af dette velkendte sted og samtidig nyde Rhone-vinen. Og forhåbentlig en kort visit til Alpe d'Huez, da det endnu aldrig er lykkedes mig at få min cykeltur op ad det bjerg til at passe i vores ferieplanlægning.

Jeg ser frem til at komme rundt i Danmark og køre rigtig mange 100 km permanente og forhåbentlig møde mange Audax-ryttere både i Nordjylland, resten af DK, og rundt omkring i udlandet til de lange løb.

Medarrangør i ARD Nordjylland

